

1. Genesiskanaal

Zondag 7 januari, 8.15 uur

GENESISPROGRAMMA – SEIZOEN 2

ZES NIEUWE VROUWELIJKE KANDIDATEN,
ZES NIEUWE MANNELIJKE KANDIDATEN,
ZES NIEUWE LIEFDESVERHALEN
EN NOG MEER BABY'S

DE VACATURE STAAT OPEN:

MELD JE VANDAAG NOG AAN OP DE WEBSITE VAN GENESIS!

2. Beeld

Maand 21 / zon 578 / tijd op Mars 10.35 uur

[28e zon sinds de landing]

Alleen.

Ik ben alleen, ook al zijn de anderen met wie ik de heftigste momenten van mijn leven heb doorgebracht hier in dezelfde kamer: de pioniers van het Genesisprogramma, de ruimtehelden, de veroordeelden van Mars.

‘O, Léo, alsjeblieft: kijk me aan,’ roept Kris.

Ik hoor de angst in de stem van mijn beste vriendin. Door mijn pak heen, dat ik heb aangetrokken vanwege de storm, voel ik het gewicht van haar handen die ze om mijn schouders geklemd houdt. Ik voel haar hortende ademhaling op mijn wangen, maar ik zie haar niet. Mijn ogen blijven gericht op de jongen die een paar meter van me af staat in de woonkamer van het zevende Liefdesnestje – of eigenlijk kan ik het beter het Doodsnestje noemen; hier zijn de dieren uit het rapport-Noé immers meer dan een Marsjaar geleden overleden.

Degene die ik zo liefhad lijkt nu een vreemde voor me. Degene die me deed trillen van plezier vervult me nu met afschuw. Als ik terugdenk aan de intieme momenten die we samen hebben beleefd, aan alle eerste keren die ik nooit meer met iemand anders kan delen...

Ik kan wel kotsen!

Het gezicht van Marcus lijkt opeens zo ontzettend leeg, als de blanco pagina aan het einde van een roman. Hoe heb ik ooit poëzie kunnen lezen in zijn ogen, hoe heb ik er ooit de zilveren kleur van de sterren in kunnen zien? Ze hebben eerder de kleur van een grijsachtige blubber waarachter berekening, egoïsme en minachting schuilgaan. Hoe kon ik geloven dat hij me liefhad? Marcus houdt alleen van zichzelf. Hij heeft onze elf levens opgeofferd. Hij wist dat hij zou bezwijken aan zijn genmutatie, maar hij heeft ons ook zonder enige twijfel veroordeeld tot de dood: dat was de prijs die hij moest betalen voor zijn reis naar Mars.

‘Léo!’

Als ik me dit allemaal bedenk, voel ik mijn ingewanden samentrekken door iets wat tussen snikken en lachen in zit. Mijn schouders schudden als een ontregelde machine.

Kris pakt mijn hoofd met haar zachte handen vast en draait het richting het hare. Ze kijkt me angstig en vragend aan. Geen van de meiden om me heen begrijpt het. Ze kijken me allemaal verbijsterd aan. Serena McBee, de uitvoerend producent van het Genesisprogramma, heeft net voor miljarden kijkers aangekondigd dat ze de energetische ruimtelift gaat financieren waarmee wij kunnen ontsnappen als het misgaat met de basis. Dat klinkt toch als een duidelijke afspraak, als een contract waar ze niet onderuit kan? Daarnaast hebben we nog onze twee bondgenoten op aarde, Andrew en Harmony, die ervoor zorgen dat Serena zich aan haar woord houdt. Mijn teamgenoten zullen zich wel afvragen waarom ik dan zo neerslachtig ben, alles zou nu toch goed moeten komen?

‘Wat is er aan de hand, Leeuw?’ vraagt Kris met een angstige stem. ‘Waarom hadden Marcus en jij je opgesloten in het zevende Liefdesnestje? Wat is er met jullie aan de hand? Komt het door de stress over de storm of is het de schok van het goede nieuws dat we net hebben gehoord? De storm is voorbij, dus daar hoeven jullie niet meer bang voor te zijn. En we kunnen worden gered! Marcus en jij kunnen terug naar aarde om daar een familie te stichten en samen oud te worden.’

Het onschuldige enthousiasme van Kris is zo misplaatst dat het me uit mijn overpeinzingen haalt. De woorden *Marcus en jij* doen pijn aan mijn oren. Omdat dat niet meer bestaat, eigenlijk nooit bestaan heeft. Ik ben altijd alleen geweest en Marcus is ook altijd alleen geweest. Vanaf het moment dat hij me aankeek tijdens onze eerste date in de Ontmoetingsruimte wist hij dat hij naar een terdoodveroordeelde keek, door zijn mysterieuze kennis van het rapport-Noé geheim te houden op het moment dat hij de raket instapte. Ik wist niets van dit alles en dacht dat er een nieuw hoofdstuk van mijn leven aanbrak, terwijl hij al wist dat dit hoofdstuk mijn laatste zou worden.

Wond het hem op dat hij over mij kon beslissen? Genoot hij van het machtsgevoel?

Ik werd aangetrokken door zijn woorden, als een lammetje dat liefkozend door de boer wordt toegesproken, terwijl die al weet dat hij het de volgende dag naar het slachthuis zal brengen.

Ik was voor Marcus niet meer dan een lammetje dat hij gemakkelijk voor de gek kon houden. Ineens word ik duizelig en ik grijp de arm van Kris vast.

‘Léo!’ gilt ze.

‘Sorry...’ weet ik uit te brengen.

Mijn tong voelt vreselijk dik, alsof het een dood stuk vlees is dat in mijn mond ligt.

‘Wat is er aan de hand? Waarom zijn jullie niet blij?’

Mijn hart klopt zo hard dat het pijn doet.

(*Vertel het ze dan*, fluistert de Salamander in mijn oor – de

stem van mijn meest intieme, meest eerlijke, maar ook meest kwetsbare gevoelens.)

Het zou zo'n opluchting zijn om de andere pioniers te vertellen hoe hij al die maanden met hen heeft samengeleefd en de onschuld heeft gespeeld, terwijl hij alles wist...

(Je weet dat je van binnenuit opgevreten zult worden door dit geheim en dat je er uiteindelijk aan onderdoor zult gaan, dus vertel het ze. Nu meteen!)

'Ben je soms je tong verloren?' onderbreekt Kelly mijn gedachten. Ze spuugt haar kauwgom in de wasbak van de keuken. 'Weet je wel dat het doodeng is voor ons dat je niks zegt?'

(Vertel het dan!)

'We zien wel dat je iets dwarszit,' voegt Liz er zachtjes aan toe. 'Maar we kunnen je niet helpen als we niet weten wat er aan de hand is. Je moet het ons vertellen. Geef eerst eens antwoord op de vraag van Kris: wat is er tussen Marcus en jou gebeurd?'

(Vertel het dan!)

'Wat heeft die lul gedaan?' brult Mozart plotseling.

Ik kijk naar de jongens aan de andere kant van de woning. Daar staat de Braziliaan, trillend van woede, met zijn dikke bruine krullen als kronkelende slangen. Achter hem staan de andere jongens. Zij hebben ook hun helmen afgezet en instinctief een cirkel rond Marcus gevormd, net zoals de meisjes rondom mij hebben gedaan. We zijn opnieuw gescheiden, net als in de Cupido.

(Vertel het ze dan, dit is het moment!)

De Salamander heeft gelijk: ik moet alles nu opbiechten in deze kamer zonder camera's en met kapotte microfoons. De kijkers en organisatoren van het Genesisprogramma kunnen ons hier niet horen. Maar het lukt me niet.

'Heeft hij je pijn gedaan?' bromt Mozart, nog nerveuzer door mijn aanhoudende zwijgen. Hij pakt de Amerikaan bij de kraag van zijn pak en knijpt zo hard dat zijn vingers helemaal wit worden.

‘Heb je haar geslagen, klootzak? Als je haar met ook maar een vinger hebt aangeraakt, sloop ik je!’

Zijn woedende zwarte pupillen schieten van Marcus naar mij en weer terug, steeds sneller, alsof hij in onze ogen een antwoord probeert te lezen. Maar ik zwijg nog steeds, er zit een bal in mijn keel, ik kan geen woord uitbrengen. Ik zie Marcus daar zo slap als een vaatdoek in de handen van zijn aanvaller. Ik zag hem altijd als een rechtschapen, sterke jongen. Nu is hij niet meer dan een marionet zonder ruggengraat. Hij verdedigt zichzelf niet eens. Hij laat zich gewoon afslachten. Hij heeft het verdiend.

‘Wacht eens even,’ probeert Samson tussenbeide te komen op het moment dat Mozart zijn vuist balt. ‘Marcus heeft Léo nog nooit pijn gedaan, dat weet je net zo goed als ik. Hij doet geen vlieg kwaad.’

De bal in mijn keel zwelt op. Als Samson eens wist hoe ver hij ernaast zit! Het blinde vertrouwen van de Nigeriaan maakt me misselijk. Hij heeft geen idee dat hij tegenover zijn moordenaar staat. En ook Alexej weet daar niets van als hij de arm van Mozart vastpakt en hem dwingt om Marcus los te laten.

‘Rustig!’ brult de Rus met een stem die alles behalve rustig klinkt. Mozart en hij kunnen elkaar normaal al niet uitstaan en nu zijn ze ook nog eens allebei overstuur. ‘We zijn hier niet in jouw favela, waar je straffeloos de baas kunt spelen,’ roept hij er nog achteraan.

‘Houd je kop!’

Op dat moment klinkt er gekraak uit de grote slaapkamer van de woning, die in tegenstelling tot de woonkamer nog wel van werkende camera’s en microfoons is voorzien. De verwarring is nu compleet.

‘Wat zijn jullie aan het doen?’ roept de stem van Serena McBee. *‘Waar zijn jullie? Is dit jullie manier om me te bedanken voor de energetische lift, door zonder aankondiging uit beeld te verdwijnen? Ik heb weer een reclame aan moeten zetten en zelfs de oproep tot kandidaatstelling voor seizoen 2 uit moeten zenden om*

de kijkers te vermaken tijdens jullie afwezigheid. Maar dit kan niet langer, jullie moeten onmiddellijk terugkeren naar de tuin of ik help jullie helemaal niet meer!

De benjamin van de jongens, Kenji, zet zenuwachtig zijn helm weer op, alsof hij wil ontsnappen aan de dreigementen van Serena, aan het geroezemoes van de meiden en aan de provocaties van Alexej.

De Rus is echter nog niet klaar: hij draait zich om naar de groep om een laatste dolksteek uit te delen: ‘Iedereen hier weet dat Mozart het nog steeds niet kan hebben dat Léonor voor Marcus gekozen heeft. Ik weet het, de andere jongens weten het en de meiden weten het ook. Zelfs Liz weet het: zijn eigen vrouw is niet achterlijk!’

Naast mij laat de Engelse een rauwe kreun horen en slaat haar betraande ogen neer. Ze heeft alles mee, haar schoonheid, haar elegantie, haar talent, maar uiteindelijk heeft ze niets. Mozart is nooit echt van haar geweest. Ze spelen dan wel al een maand het ideale koppel, maar de blikken die haar man op mij werpt als zij zich omdraait zijn niemand ontgaan.

Hij doet het nu weer. Mozart kijkt naar mij, terwijl hij naar Liz zou moeten kijken en haar gerust zou moeten stellen. Hij zou Alexej moeten tegenspreken en zeggen dat hij van haar houdt. Maar Alexej fluistert nog een paar woorden met zijn wrede stem: ‘Je zou alles aangrijpen om Marcus de grond in te boren, toch Mozart? Je moet je er nu toch echt bij neerleggen: Léonor laat Marcus nooit in de steek en al helemaal niet voor een loser als jij.’

Plotseling glinstert er iets metaalachtigs in het licht van de spots. Het is een vlindermes in de hand van Mozart, afkomstig uit de voorste zak van zijn pak.

Kris slaakt een doordringende gil. Op dat moment voel ik de bal in mijn keel langzaam oplossen. De druk op mijn stembanden wordt minder en ik kan mijn tong weer bewegen: ‘Stop!’ schreeuw ik.

Het mes van Mozart blijft op een paar centimeter van de keel van Alexej hangen. Iedereen kijkt naar mij.

‘Stop,’ herhaal ik buiten adem.

(Vertel het dan!)

‘Ik zal jullie vertellen wat er gebeurd is, al zullen jullie het niet geloven...’

(Vertel het dan!)

‘...ook al doet het me veel pijn om het te moeten toegeven...’

(Vertel het dan!)

‘...maar Marcus en ik gaan uit elkaar.’

De ogen van Mozart worden groot. Hij laat zijn hand met het mes langzaam zakken.

‘Wat zeg je?’ vraagt hij zachtjes.

Ik voel de tranen prikken. ‘Het gaat al een tijdje niet meer zo goed tussen ons,’ weet ik uit te brengen. ‘Het heeft eigenlijk nooit gewerkt...’

Als ik deze enorme leugen uit, dwing ik mezelf om naar Marcus te kijken, naar de jongen die ik een uur geleden nog als mijn zielsverwant beschouwde.

Zoals de Salamander voorstelt zou het me inderdaad opluchten om zijn gezicht over te laten aan het mes van Mozart, om zijn lichaam over te geven aan de vuisten van Alexej en de andere jongens. Maar wat levert die wraak mij op, behalve een kort moment van voldoening en een nare smaak in mijn mond? Het kwaad is al geschied. Of we nu op Mars doodgaan of dat het ons lukt om terug te keren dankzij die energetische ruimtelift: Marcus verraden verandert niets aan onze situatie. Al is er niets moedigs aan zijn bekentenis, al heeft hij alleen maar bekend door de stress: hij heeft me uiteindelijk wel de waarheid verteld. En hij heeft me de vernedering bespaard om samen te blijven leven met een moordenaar.

Nu zal ik hem op mijn beurt sparen. Een dag, een maand of een jaar, het maakt niet uit hoelang hij nog te leven heeft met zijn mutatie D66: laat hem die tijd maar alleen doorbrengen met zijn

spijt en, als hij daar tenminste toe in staat is, zijn schuldgevoel.

‘We zijn niet meer samen,’ zeg ik terwijl ik mijn tranen laat stromen en het beeld van Marcus troebel wordt. ‘Het is over. Voor altijd. Meer is er niet te vertellen. Laten we teruggaan naar de tuin.’

Kris omhelst me: ‘O, lieve Léo, zeg dat toch niet. Het is vast een misverstand, zelfs de beste stellen hebben weleens ruzie, het komt echt wel weer goed. Ik weet zeker dat...’

‘Nee, het komt niet meer goed.’

Kris stopt meteen met haar troostende woorden en draait zich om naar degene die haar onderbrak: Kenji. Zijn gezicht is lijkbleek, hij heeft zijn helm afgezet.

Hij weet het!

Ik weet niet hoe, maar ik lees het op zijn bleke gezicht en in zijn vermoeide ogen: *hij weet het!*

‘Wat zeg je allemaal, Kat?’ vraagt Kelly en ze loopt naar hem toe. ‘Waarom zou het niet meer goedkomen? Je bent altijd een beetje pessimistisch, mijn liefste angsthaas.’

‘Ik ben niet pessimistisch. Ik ben realistisch. Wat Marcus heeft gedaan... Wat Marcus heeft gezegd... Dat kan niet meer ongedaan gemaakt worden.’

Bij deze woorden hurkt hij neer naast de bank en haalt er een klein zwart bolletje met een zuignap onder vandaan. De bal van angst is terug in mijn keel.

‘Een microfoon,’ mompelt Safia. ‘Uit ons communicatiemateriaal...’

‘Ja,’ bevestigt Kenji. ‘Ik heb ze overal geplaatst, zelfs hier in de zevende woning. Sinds onze aankomst op Mars slaap ik slecht. Ik luister namelijk de hele basis af om te weten wat er speelt in New Eden en om voorbereid te zijn als er iets gebeurt. Mijn microfoons nemen alles wat er gebeurt en alles wat er gezegd wordt op, vierentwintig uur per dag. Ze verzenden de gegevens naar het audiosysteem van mijn helm waar ik alles live kan horen of later kan terugluisteren.’

Kenji schraapt zijn keel.

‘Ik heb net de opname beluisterd van wat Marcus tegen Léonor heeft gezegd voordat wij de zevende woning binnenkwamen en ik geloof dat het tijd is dat jullie het ook horen.’

3. Tegenbeeld

Residentie in het Naval Observatory, Washington D.C.

Zondag 7 januari, 8.15 uur

Alleen.

Serena McBee zit alleen en lijkbalek achter het bureau in haar enorme kantoor in het Naval Observatory. De vaste telefoon op de hoek van het meubel blijft overgaan, maar de nieuwe vicepresident van Amerika neemt niet op. Tegenover haar bevindt zich de aluminium nis vol spots en camera’s waarmee ze het Genesiskanaal op afstand kan regisseren. Op het grote scherm zijn de verschillende vensters zichtbaar die de beelden uitzenden van de camera’s op Mars. Alle beelden zijn leeg. Alsof New Eden helemaal verlaten is, of alsof het nooit bewoond is geweest.

De Liefdesnestjes: leeg.

De toegangsbuizen: leeg.

De compressiesluis: leeg.

De tuin: leeg. Alleen de twee robots zijn er, Günter en Lóng. Ze staan onbeweeglijk voor de afgedekte planten, onder het schaarse licht van de spots die vanwege de storm op een energiebesparende stand zijn ingesteld. Ze lijken twee schaakstukken op een bord met vervaagde vakken, als twee pionnen in een spel waarvan niemand de regels meer kent. Achter de enorme glazen koepel blokkeert een dichte, duistere, rode mist het zicht.

De uitvoerend producent van het programma blijft niet lang stilstaan bij de verschillende beelden. Terwijl de telefoon blijft rinkelen, wordt haar aandacht getrokken door één venster: het

laatste, dat zich rechtsboven in het scherm bevindt en de volgende titel heeft: 7e LIEFDESNESTJE, GROTE SLAAPKAMER.

Het voorhoofd van Serena, dat normaal perfect gladgestreken is, vertoont een rimpel. De glimlach is van haar gezicht verdwenen. Haar hangende mondhoeken vormen twee plooiën die nooit eerder te zien waren en die nu voor het eerst haar echte leeftijd verraden.

Haar handen liggen plat op het bureau, aan twee kanten van een klein zwart doosje met een toetsenbord en in het midden één glimmende rode knop waarboven een schermpje aangeeft: DRUK 100%.

Plotseling flitst er iets blonds door het beeld. Serena springt op van haar stoel en grijpt met één hand haar zijden blouse vast ter hoogte van haar hart.

‘Stom beest, je maakt me aan het schrikken,’ mompelt Serena als ze het silhouet van Louve herkent, de hond die met de meiden mee naar Mars is gereisd. Louve draagt haar eigen ruimtepak, maar haar kop met de krulletjesvacht en twee grote nieuwsgierige zwarte ogen is onbedekt. De hond snuffelt aan het voeteneind van het bed. Ze inspecteert dit voor haar onbekende gebied, dat ook nooit op het Genesiskanaal is uitgezonden en waar de pioniers normaal alleen komen voor hun individuele sessies met de psycholoog.

‘Ik weet niet waarom ik jullie niet gewoon vernietig,’ zucht Serena met een vals klinkende, bijna bevende stem. ‘Ik hoef alleen maar op de knop te drukken... Zo eenvoudig is het. Zo geweldig...’

Haar wijsvinger hangt boven de rode knop in het midden van de afstandsbediening waarmee ze de druk in de basis op Mars kan laten wegvallen. Iedere keer als de telefoon overgaat, begint haar vinger iets meer te trillen en zakt hij iets verder naar beneden.

‘...het zou zeker geweldig zijn,’ gaat ze verder. Ze praat tegen zichzelf alsof ze langzaam gek wordt. ‘Maar bovenal zou het

stom zijn om op te geven nu ik zo dichtbij ben. Ik wacht hier mijn hele leven al op. Ik kan best nog even geduld hebben.’

Ze haalt haar hand weg bij de afstandsbediening en voelt zenuwachtig in de zak van haar mantelpakje. Uiteindelijk vindt ze een pillendoosje waar ze twee witte tabletten uithaalt die ze tussen haar lippen duwt. Ze sluit haar ogen, slikt de pillen door en komt langzaam weer op adem.

Als ze haar ogen opnieuw opent, heeft haar gezicht de tijdloze gladheid weer teruggekregen. Ze vergrendelt de knop van de afstandsbediening met een code en bergt het kastje zorgvuldig op in haar slangenleren handtas. Dan pakt ze de telefoon op en legt hem meteen weer neer om een einde te maken aan het gerinkel. En ten slotte, als het stil is in het kantoor, pakt ze de microfoon waardoor ze met New Eden kan communiceren: ‘Dit is een bericht voor Léonor,’ kondigt ze met een rustige stem aan. ‘We moeten praten.’

4. Buiten het bereik van de camera’s

Verlaten mijn, Death Valley

Zondag 7 januari, 5.15 uur

‘Ben je klaar om te gaan, Harmony?’

Andrew Fisher staat in de deuropening met zijn speleologenlamp op zijn hoofd en zijn rugzak over zijn schouder. Zijn zwarte bril is niet meer voldoende om de wallen onder zijn ogen te verbergen. Zijn bruine haar zit al lang niet meer in de strakke scheiding die hij altijd maakte toen hij nog een briljante student met een stralende toekomst op Berkeley was. Tegenwoordig is hij een voortvluchtige. Achter hem strekt de diepe duisternis van de nacht in Death Valley zich uit, waar geen enkele straatverlichting te zien is. Voor hem bevindt zich de enige, kleine kamer van het huisje naast de verlaten mijn in de Dry Mountain waar Harmony McBee en hij zich al een maand schuilhouden.

‘Ik ben het goudklompje kwijt dat je me hebt gegeven,’ mompelt het meisje. Ze keert de vergeelde lakens om waar ze het grootste gedeelte van haar dagen en nachten slapend onder heeft doorgebracht, verdoofd door de codeïne om het afkicken van de meest verslavende drug ter wereld, zero-G, iets dragelijker te maken. Ze volgt dit ritme al weken en inmiddels lijkt ze meer dan ooit op een geest en zijn haar bewegingen vertraagd. Haar lange bleke haar valt als een bijna doorschijnende sluier over de matras.

‘Dat geeft niet, Harmony,’ stelt Andrew haar gerust. ‘Ik geef je wel weer een ander cadeau. Het is nu een uur geleden dat we het Genesiskanaal hebben gehackt en de plannen voor de energetische ruimtelift hebben laten zien aan de pioniers en de rest van de wereld. Ik weet niet of de mensen van Genesis de herkomst van het signaal hebben kunnen achterhalen. Ik betwijfel het eigenlijk, maar we mogen geen enkel risico nemen. We moeten gaan en zo ver mogelijk van de Dry Mountain vandaan zien te komen.’

‘Toch weet ik zeker dat ik het klompje in mijn medaillon had gestopt,’ jammert Harmony, als ze voor de tiende keer het sieraad om haar nek openmaakt waar ze haar meest waardevolle spulletjes in bewaart: de foto en het haar van Mozart, de Braziliaanse kandidaat. Het meisje kijkt onder het kussen, schudt met de lakens, zoekt met haar handen in de zakken van haar grijze kanten jurk, tot haar gezicht opeens oplicht: ‘Ik heb het gevonden! Het zat gewoon in mijn zak, wat ben ik toch een sukkel.’

Op het moment dat ze eindelijk op wil staan om Andrew te volgen, schiet er een lichtflits door het enige raam waar nog glas in zit.

‘Wat is dat?’ fluistert Harmony terwijl ze haar hand boven haar ogen houdt om beter te kunnen zien. Ze krijgt geen tijd om meer te zeggen, want het raam barst en het hagelt glasscherven op de vermolmd houten vloer.

‘Harmony!’ roept Andrew en rent naar haar toe. Hij pakt de

pols van het meisje vast en trekt haar mee naar de deur. Ze laten de rest van hun spullen achter.

Buiten is de nacht gevuld met lichtstralen die neerregeren vanuit donkere vormen in de lucht. Door het tegenlicht van de verblindende lampen is het onmogelijk om te zien waar ze vandaan komen en hoeveel het er zijn, maar er is geen twijfel over mogelijk: het zijn drones.

'CIA! *Handen in de lucht en vertel ons wie je bent!*' beveelt een synthetische stem die uit een van de apparaten komt. Op de zijkant staat met rode letters geschreven:

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY

– ROBOT-LUCHTBRIGADE –

Als reactie haalt Andrew achter zijn riem de revolver vandaan die hij een maand eerder van de politieagent in Wyoming heeft gestolen.

'Verstop je in de camper,' brult hij naar Harmony en knijpt zijn ogen samen achter zijn bril. Het meisje ontsnapt aan de onverbidelijke lichtschichten van de drones en springt het voertuig in, dat niet ver van de hut geparkeerd staat.

'*Vertel ons wie je bent!*' roept de drone nogmaals terwijl deze omlaag komt en een lichtstraal op het gezicht van Andrew richt. De samengeknepen ogen van Andrew beginnen te tranen als hij zijn wapen richt en schiet.

Het schot vliegt door de nacht en wordt al snel gevolgd door het geluid van de kogel die afketst op het oppervlak van de drone.

'*Je staat onder arrest,*' gaat de stem onverstoord verder, terwijl Andrew zijn patroon leegschiet zonder ook maar een schrammetje achter te laten op de bepantsering van het apparaat.

Plotseling schieten er drie paar mechanische armen met tangen uit de drone. De machine maakt een duikvlucht en de andere drones volgen. Een zwerm van vijf reusachtige insecten met

chromen poten werpt zich op Andrew. Hij haast zich naar de camper toe, opent het portier en sluit het net op tijd achter zich voordat een tang zijn kleding kan vastgrijpen.

Er klinkt een metalen klap op het dak van het voertuig; het geluid weergalmt door het chassis. Harmony gilt: 'Een van die dingen zit hier boven ons!'

'Het zijn er zelfs meer dan één,' brengt Andrew met opeengeklemdde kaken uit. Op dat moment begint het dak te trillen onder een regen van monsterachtige hagelstenen. Iedere keer dat er een drone op het dak landt, zakt de camper iets verder in.

'We gaan eraan,' kreunt Harmony, die in een wanhopige reflex haar geluksmedaillon vastpakt. 'We kunnen niet vluchten, de weg hiervandaan is zo bergachtig, we hebben er op de heenweg al meer dan een uur over gedaan om die ene kilometer af te leggen.'

'We hebben nog één kans.'

Het meisje kijkt verbaasd naar de bestuurder van het voertuig die druk aan het typen is op het scherm van zijn mobiele telefoon. 'Je moet precies doen wat ik zeg, Harmony,' fluistert hij. 'Als ik *nu* zeg, spring je uit de camper en ren je recht vooruit, zo ver mogelijk en zo snel mogelijk.'

'Maar...'

'Wikkel die maar om je heen,' voegt Andrew eraan toe als hij een deken van de achterbank pakt en aan Harmony geeft. 'De wol is brandwerend.'

Het gezicht van het meisje verstijft.

'*Brandwerend?* Je gaat toch niet...' stamelt ze. Ze heeft geen tijd om haar zin af te maken, want de laatste drone landt op het dak, net boven de voorruit.

Harmony gilt van angst.

Van zo dichtbij is het eindelijk mogelijk om het uiterlijk van de machine te onderscheiden. Het lijkt net een insect. De lange poten met tangen eraan doen denken aan een spin, evenals de ontelbare ronde en glinsterende camera's die als de ogen op

de 'kop' zitten. De vier propellers, die langzaam stoppen met draaien, doen juist denken aan de dekschilden van een gigantische sprinkhaan. Een soort stalen kaak maakt de nachtmerrie compleet: dit ding kan met een paar klappen het voertuig en de voorruit kapot slaan en de passagiers vermorzelen.

Maar voor nu blijven de kaken stil. Erboven gaat een rond scherm aan. Er verschijnt een menselijk gezicht op. Het is een man van een jaar of dertig, bruin haar, best wel knap... als je het zwarte ooglapje voor zijn rechteroog even buiten beschouwing laat.

Dan klinkt er een stem uit het binnenste van de drone, synchroon met de bewegende lippen van de man op het scherm: 'Orion Seamus, CIA,' stelt hij zichzelf voor.

De twee krachtige elektrische lampen aan de zijkanten van het apparaat schijnen het voertuig in.

'Ik kan jullie niet zien door de geblindeerde ruiten, maar ik weet dat jullie daarbinnen zitten,' gaat Orion Seamus verder. *'De infraroodsensoren van de drones registreren de warmte van twee lichamen. De beroemde Andrew Fisher en zijn mysterieuze vriendin... Als jullie geen stomme dingen doen, zal jullie niets overkomen. Kom nu langzaam uit het voertuig.'*

Harmony wikkelt zich rillend in de deken. Ze kijkt even naar Andrew. Hij heeft nog altijd zijn rugzak om, zijn linkerhand ligt op de hendel van het portier en zijn rechterhand op zijn mobiele telefoon, waarop een timer aftelt: 30... 29... 28... Harmony kreunt zachtjes als ze dat ziet. Nu legt ook zij haar hand op de hendel van de deur.

'Zorg dat ik niet hoeft te smeken,' gaat agent Seamus verder op het ronde scherm van de drone. *'Andrew, volgens mijn research ben je een intelligente jongen. De slimste van je klas, prijs voor de beste jonge wetenschapper uit Californië, zonder moeite toegelaten tot Berkeley... Je hebt een prachtige toekomst voor je, dat wil je toch niet allemaal verpesten? Kom dan nu de camper uit, zodat je leven weer normaal kan worden.'*

‘Normaal?’ schreeuwt Andrew. ‘Hoe kan mijn leven ooit nog normaal worden met alles wat er is gebeurd: de dood van mijn vader, het hacken van het Genesiskanaal?’

Er tekent zich een glimlach af op het gezicht van Orion Seamus. Hij kan de cijfers niet zien die blijven aflopen op het toestel dat Andrew in zijn hand houdt.

‘Maak je geen zorgen,’ stelt hij hem gerust. ‘Je hoeft alleen maar je excuses aan te bieden en alles zal beschouwd worden als een vergissing van een jonge jongen, door het verdriet dat je hebt om de dood van je vader. De kijkers zullen dat wel begrijpen. Serena McBee begrijpt dat ook. Ze heeft je al vergeven.’

‘Echt? Heeft ze me vergeven?’ vraagt Andrew om tijd te winnen.

‘Dat zeg ik toch. Hup, naar buiten nu. Allebei.’

De hand van Andrew ontgrendelt de deur met een klik.

‘Heel goed!’ moedigt Orion Seamus hem aan.

Maar achter de geblindeerde voorruit besteedt Andrew geen enkele aandacht aan hem. Hij kijkt afwisselend naar de telefoon in zijn hand en het meisje naast zich. Op het moment dat het cijfer 5 in beeld verschijnt, schiet er een kort bevel over de lippen van Andrew: ‘Nu!’

Hij duwt met zijn voet de deur open en springt naar buiten. Terwijl hij vooruitrent, draait hij zich om naar de camper: de deur aan de passagierskant is ook open en het silhouet van Harmony vlucht de andere kant op, de duisternis in. De deken wappert als een cape achter haar aan. De drones staan echter nog bewegingloos op het dak en op de motorkap van het voertuig. Het duurt een paar seconden voordat hun propellers weer snel genoeg draaien om hun zware metalen lichaam omhoog te krijgen. Andrew heeft in zijn berekening rekening gehouden met deze vertraging.

‘Stop!’ brult de stem van agent Seamus door de luidsprekers van de drone. *‘Je kunt nergens heen, Andrew Fisher, stop nu meteen!’*